

Tvangsplicht at være Befalingsmand. Det forekommer mig at være i høj Grad urigtigt. Det er en slet Maade at ville tilvoeibringe Befalingsmand paa i en Hær, at ville tage tvungne Folk netop til saadanne Stillinge. Og det er en Veimans skulde tro, at man saa meget mere maatte komme bort fra, som der i det Mindste, saavidt mig bekjendt, ikke er noget enkelt Punkt i den nu gjældende Hærlov, der har vaakt en saa almindelig Misforstaaelse hos Befolkningen som Bestemmelsen om Underkorporaler. Netop fra et demokratisk Standpunkt synes det mig ikke at være den rette Lighed at ville lægge saadanne uensartede Byrder paa de Enkelte. Skulde Veien skal man gaa netop fra Lighedsstandpunktet? Man skal komme til at betale Folk; hvad enten det er Folk, man vil have, der hele deres Tid skulle være Officerer, eller skulle være det for et bestemt begrænset Antal Aar, maa man tage betalte Folk. Det kræves netop af Ligheden; det er Grundsætning, som jeg tror er tilstrækkelig højt af hele Befolkningen ved Underkorporalsinstitutionen, saa at der, naar man vilde spørge Folkets Flertal, ikke vilde være nogen Tvivl om, hvorledes Svaret vilde blive. Jeg har saa meget mere fundet Anledning til her at gjøre denne Bemærkning, som jeg ikke kan se Andet, end at, naar vi engang skulle til virkelig at gennemføre en Hærsreform (Modsigelse) — det er vistnok meget langt derfra i dette Dieblift, det vide vi Alle meget godt — saa er det en Veimans, hvor man maatte noget mere, end det kan synes i Diebliftet, kunde forløse os, der væsentlig holde paa Befolkningens Interesse i ikke for store og lige personlige Byrder, med de Fordringer, der gjøres gjældende fra Sagkundskabens Side. Det er jo et stygt Ord „hvervede“ Folk, og det er maasse nærmest det, der gjør, at man nødvendig vil ind paa den Veimans, men jeg er overbevist om, at skulde vi komme til det, som vi Alle ere enige om, et rigtig godt Forsvar — godt skal det dog være, hvad vi have — maa vi for enkelte — i Stedet for hvervede kunne vi falde dem frivillige — Korps komme til at give en Betaling, der svarer til den længere Tjenestetid, som særlige Hensyn kræve. Jeg har saa godt som Noget billiget, at man er kommet til at opstille, at Alle skulle lære at være Soldater; for den store Mengdes Bedkommende holder jeg paa Militæranstalten og vil deri følge den ærede Ordsfører for Flertallet; men netop naar man vil ind paa Militæranstalten i det Hele, tror jeg, man maa gjøre Sagkundskabens Fordringer, de tekniske Krav, der stilles, den Indrømmelse, at man ved særlige Korps og ved Befalingsmand paa enkelte Punkter kommer til en længere Tjenestetid og saa tillige til en passende Betaling. Naar f. Ex. det ærede Medlem for Præsts Amt (Scavenius) holder paa en længere Tjenestetid, vil det være muligt, at der lod sig finde en Forsoning mellem de militære Krav, han opstiller, og de, vi gjøre

fra Befolkningens Side, naar man indskrænkede det til ganske særegne, tilbørlig lønmede Korps. Det er kun disse ganske almindelige Betragtninger, jeg saa meget mere har ønsket at gjøre gjældende, som jeg i det Hele taget kan slutte mig til de Grundsætninger, hvorfra Flertallet er gaaet ud.

Tvermøes: Jeg vil blot lige over for det ærede Medlem for Standerborg Amts 2den Valgkreds (Bajer) tillade mig at bemærke, at, naar han formeente, at den høitærede Krigsminister vilde faae en større Myndighed ved Flertallets Forslag med Hensyn til Inspektionen af Fodfolksafdelingerne og overhovedet af Hærens Afdelinger, er det naturligt en Feiltagelse. Det er en Selvfølge, at, om der ogsaa er nok saa mange Generalinspektører, er der ikke det Ringeste i Veien for, at Krigsministeren, naar han ønsker det, kan sende en Anden ud og inspicere. Det ligger aldeles ikke udenfor hans Myndighed ved det foreliggende Forslag. Dernæst tror jeg, at det ærede Medlem tager noget feil, naar han mener, at Generalinspektørens Hovedopgave er at se til, at Døvelserne blive levede rigtig; thi det ærede Medlem maa huske, at det overhovedet er alle Kommanderendes Pligt og specielt i dette Tilfælde Brigadernes og Generalkommandoernes at sørge for, at Døvelserne gaa efter de Programmer, som ere fastsatte. Generalinspektørens Hovedopgave er dels ved sin personlige Tilstedeværelse at se for Ministeren — thi denne kan ikke altid være tilstede — hvor vidt der skulde være Punkter, hvor disse Bestemmelser ikke blive fulgte paa den rette Maade og i den Mand, Ministeren ønsker, dels og hovedsagelig at sætte Ministeren i Stand til — da han umulig med sine egne Øine kan bedømme de paagjældende Befalingsmænds Dygtighed — at sælbe Dom i saa Henseende. Det ærede Medlem udtalte, at jeg var øm mod Ministerens Ansvarlighed; ja den er jeg ganske vist overordentlig øm over, idet jeg nødvendig vil have, at Ministerens Ansvar paa nogen- savelst Maade skal stydes over paa Uansvarlige. Men jeg har heller ikke hørt de Nygter, at Ministerens Ansvarlighed skulde være i Færd med at blive slaaet ihjel for Diebliftet. Det ærede Medlem mener maasse „Ansvarlighedsloven“ (Bajer: Ja!) Ah! Men jeg tror dog, der er et langt Spring fra Ministerens Ansvarlighed til den Ministeransvarlighedslov, Flertallet har indbragt her og Folkethinget vedtaget. Da det ærede Medlem talte for sit Vædringsforslag om Overster og Overlieutenanter, vendte han sig med en betegnende Gebærde om til mig og sagde, at det var muligt, at Nogle kunde stemme imod det, fordi de vare Part i Sagen. Jeg maa antage, at det ærede Medlem mente, at, fordi min Stilling for Diebliftet medfører, at jeg benevnes med Oberst, vilde det være mig en forstrækkelig